

Ένας δρόμος μια ιστορία "Οδός Κορυδαλλέως" (εφ. Αυγή, Γράμματα και Τέχνες, 30-08-2009)

Οδός Κορυδαλλέως για την εφ. Αυγή, Γράμματα και Τέχνες 30-08-2009

Κορυδαλλέως 7-9

Λένε ότι πατρίδα μας είναι η παιδική μας ηλικία. Γεννήθηκα και πέρασα τα πρώτα χρόνια της ζωής μου σε μονοκατοικίες της Νέας Σμύρνης με κήπους, λουλούδια και ποδηλατάδες. Όταν οι γονείς μου αποφάσισαν να μετακομίσουμε σε διαμέρισμα, κάπου στο τέλος της δεκαετίας του εβδομήντα, η Πατησίων και οι πέριξ αυτής δρόμοι ήταν μια καλή μεσοαστική περιοχή. Τα διαμερίσματα τότε παρείχαν ευκολίες και μικρές πολυτέλειες που δεν υπήρχαν στις μονοκατοικίες των προαστίων. Η απόφαση, φυσικά, ελήφθη ερήμην μου. Μοναδική μου πληροφορία ήταν το όνομα του δρόμου της νέας μας κατοικίας. Κορυδαλλέως, άκουγα, πουλάκια ονειρευόμουν.

Η πρώτη μου εντύπωση ήταν αλγεινή. Δρόμος κατάξερος, πρώτη παράλληλος της Αγίου Μελετίου, με όλη την σχετική κίνηση και φασαρία, αλλά αρκετά πάνω από την Αχαρνών και πλησιέστερα στην Πατησίων -πράγμα σημαντικό απ' ότι κατάλαβα αργότερα-, υπαγόταν δε στην ενορία της Αγίας Ζώνης Κυψέλης. Ο δρόμος ήταν τόσο στενός που από το μπαλκόνι του δωματίου μου -στο δεύτερο όροφο- έπρεπε να σκύψω για να δω ουρανό. Ούτε ποδήλατο μπορούσα να κάνω πια, λόγω αυτοκινήτων. Τα δύο-τρία πρώτα χρόνια δυσκολεύτηκα να προσαρμοστώ. Κάποτε σταμάτησα να αντιστέκομαι, έπαψα να αναζητώ τις χαμένες χαρές των κήπων και συνεπικουρούσης της εφηβείας, άρχισα να στρέφομαι προς τα ενδότερα.

Τότε ήταν που πρωτοπαρατήρησα τους εσωτερικούς ήχους του διαμερίσματος αρχικά, και κατόπιν της πολυκατοικίας ολόκληρης. Από το φωταγωγό, στον οποίο έβλεπαν τα μισότυπλα παράθυρα του μπάνιου και της κουζίνας όλων των ορόφων, ταξίδευαν ήχοι, τραγούδια, φωνές, συνομιλίες, και φυσικά μυρωδιές. Ο κυριότερος όμως ρόλος του φωταγωγού ήταν αυτός της ενδο-συνεννόησης. Η μητέρα μου είχε από καιρό καθημερινή κουβεντούλα με την κυρία Μαρίκα που έμενε πάνω από μας και δεν υπήρχε περίπτωση να μην κατέβει πεσκέσι καρυδόπιτα -σπεσιαλιτέ απ' τα χεράκια της ή να μην ανεβάσει η μητέρα μου τη φοβερή ρεβυθάδα της, που επαινούσαν δεόντως και η Μαρίκα και ο κύριος Χρήστος, συνταξιούχος γυμνασιάρχης και δεινός τραγουδιστής που οι άριές του κατακυλούσαν τα μεσημέρια γάργαρες μέσα από το φωταγωγό.

Η Μαρίκα και ο Χρήστος Κοροβέσης είχαν δυο παιδιά, την Άλκηστη -καθηγήτρια φιλολογίας, και τον Περικλή που υποτίθεται πως ήταν στο Παρίσι. Τότε ήταν ακόμα στην εξουσία η χούντα των συνταγματαρχών και ο Περικλής ήταν άφαντος. Μάλλον φυλακισμένος. Τον γνωρίσαμε μετά το Πολυτεχνείο και την μεταπολίτευση. Θυμάμαι την πρώτη φορά που τον είδα, έναν οστεώδη ψηλό

νεαρό άντρα με ατίθασα μαλλιά και αδρά χαρακτηριστικά, κρατούσε τσιγάρο στο χέρι και είχε χαρακτηριστική φωνή και ομιλία. Όλα πάνω του μαρτυρούσαν ένα γοητευτικό πνεύμα, ωστόσο μου προκαλούσε απροσδιόριστη ανησυχία, μάλλον επειδή δεν ήμουν, λόγω ηλικίας, σε θέση να αποκωδικοποιήσω πολλά από τα λεγόμενα του. Παρ' όλα αυτά τον άκουγα με μεγάλη προσοχή. Ο Περικλής τότε έμενε στο υπόγειο της πολυκατοικίας, σε μια γκαρσονιέρα πλημμυρισμένη βιβλία, τσιγάρα και φυτά που χιμούσαν απ' τον κηπάκο του ακάλυπτου. Στο ίδιο διαμέρισμα έμεινε αργότερα ο Γιώργος Οικονόμου, μαθηματικός, μαθητής του Καστοριάδη και συγγραφέας πολιτικών δοκιμίων.

Στον πρώτο όροφο κατοικούσε ο συνταξιούχος δάσκαλος και συγγραφέας Χρήστος Μαυρουδής με τον γιού του Κώστα. Ο κύριος Χρήστος ήταν γλυκύτατος και θλιμμένος, με συμβούλευε τρυφερά, και κάποτε μου χάρισε ένα βιβλίο του με τίτλο «Η μαντική εις την Αρχαία Ελλάδα», που φυλάω ακόμα. Αντιθέτως με τον υιό Κώστα Μαυρουδή μιλούσαμε ελάχιστα, περίπου τα απαραίτητα. Όταν τύχαινε να συνταξιδεύουμε με το ασανσέρ, μόνοι ή με κάποιους από τους φίλους του, αισθανόμουν ιδιαίτερη αμηχανία μέσα στη σχολική ποδιά μου. Ο Κώστας τότε σχεδίαζε το «Δέντρο» με τους Μιχάλη Γκανά, Κώστα Σοφιανό και Γιάννη Πατίλη, το οποίο εκδόθηκε τελικά το 1978 και συνεχίζει μέχρι σήμερα, αλλά με τροποποιημένη εκδοτική σύνθεση. Πού να φανταστώ ότι δεκαετίες αργότερα μέσα από άλλες παρέες, πολλοί από εκείνους τους φίλους του θα γινόντουσαν και δικοί μου φίλοι και οι διαδρομές μας θα διασταυρωνόντουσαν ποικιλοτρόπως...

Κάτι που δεν θα ξεχάσω ποτέ είναι ο ήχος, από τα θωρακισμένα οχήματα της αστυνομίας καθώς έσπαζαν τα ρείθρα των πεζοδρομίων περνώντας γωνία Φυλής και Κορυδαλλέως τα ξημερώματα εκείνου του φοβερού Σαββάτου της 17ης Νοεμβρίου 1973. Θυμάμαι ότι το επόμενο πρωί επιστρέφοντας από το σχολείο -όπου είχα αποτολμήσει να πάω ελπίζοντας ότι κάτι θα συμβεί- μόλις ξαναντίκρισα τα σπασμένα ρείθρα αναλύθηκα σε κλάματα. Εκείνη την στιγμή αγάπησα το δρομάκι με το παράξενο όνομα. Έχω δε την αίσθηση ότι πολλά σ' εκείνη την πολυκατοικία δανείστηκαν λίγη από την δημιουργική αύρα του νεοαριστοτελικού λόγιου και φιλοσόφου Θεόφιλου Κορυδαλλέως, αλλά και του διαφωτιστικού πνεύματος του Ρήγα που λέει κάπου, ότι δεν έχουμε άλλες ιδέες παρά μόνο όσες μπορούμε να υπογράψουμε με το αίμα μας, μια και δύο τουλάχιστον από τους νεαρούς συγκατοίκους της πολυκατοικίας μας -Περικλής Κοροβέσης και Γιώργος Οικονόμου- κατά την διάρκεια της χούντας έδειξαν ότι δεν έμειναν μόνο στα λόγια.